

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.322 van 4 juli 2003
in de zaak A. 57.404/XII-2353.**

In zake : Fernand DELIAERT,
 wonende te Evergem,
 Riemesteenweg 147

tegen :

de GOUVERNEUR VAN DE PROVINCIE
OOST-VLAANDEREN.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Fernand Deliaert op 7 april 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 11 februari 1994 van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen waarbij hem de vergunning tot het voorhanden hebben van een oorlogsvuurwapen geweigerd wordt;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur-afdelingshoofd
P. De Wolf;

Gelet op de beschikking van 20 december 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. De Wolf;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 23 juni 1993 bij het arrondissementscommissariaat van Sint-Niklaas en Dendermonde een vergunning voor het voorhanden hebben van een oorlogswapen aanvraagt; dat de korpschef van de politie van de gemeente Evergem met brief van 7 juli 1993 aan de arrondissementscommissaris zijn negatief advies meedeelt; dat hij toelicht dat het afleveren van de gevraagde vergunning een gevaar voor de openbare orde kan uitmaken, dat betrokkene zich op 4 oktober 1975 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen aan een officier en een agent van de openbare macht, dat er redenen zijn om te betwijfelen dat hij zal meewerken aan het toezicht dat de wet op het bezit en het gebruik van het wapen vereist, dat hij een eerdere weigering tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen tracht te omzeilen, dat hij reeds vijf vuurwapens bezit, dat het wapen waarvoor de vergunning wordt gevraagd bijzonder gevaarlijk is en dat hij geen ervaring ermee heeft; dat op 11 februari 1994 de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen de vergunning tot het voorhanden hebben van een oorlogsvuurwapen weigert; dat de formele motivering van de beslissing luidt :

“Gelet op het advies dd° 7 juli 1993 van de Korpschef van politie te Evergem;

Dat dit advies negatief is;

Dat de Korpschef van oordeel is dat er onvoldoende garanties zijn met het oog op het verzekeren van de openbare orde en veiligheid;

Dat dit artikel volgens de bepalingen van de wet op de motiveringsplicht feitelijk en juridisch voldoende werd onderbouwd;

Dat ingevolge art. 11, par. 1 van hogergenoemde wet het ambt van de Gouverneur in het geval van een negatief advies van de Korpschef een gelijk[ui]dend besluit dient op te stellen”;

Overwegende dat verzoeker in een enig middel wezenlijk doet gelden dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is; dat hij uiteenzet dat de gouverneur “zich ermee vergenoegt te schrijven dat het advies negatief is omdat er onvoldoende garanties zijn met het oog op het verzekeren van de openbare orde en v[ei]ligheid; terwijl enige uitleg en motivering hieromtrent noodzakelijk is om verzoeker toe te laten na te gaan of de aangehaalde redenen gesteund wordt door de f[ei]ten en het recht”;

Overwegende dat in de memorie van antwoord in essentie wordt gerepliceerd dat volgens de wet de gouverneur gebonden is door de mening van de korpschef van de politie, dat dit de enige maatstaf is die de gouverneur in aanmerking dient te nemen, dat “voor het ambt van de Gouverneur er dus maar één feitelijk en juridisch element is dat determinerend is, namelijk het advies van de Korpschef” en dat “het ambt van Gouverneur zich op scrupuleuze wijze heeft gehouden aan de motiveringsplicht door enkel en alleen aan te geven welke de werkelijke basis is van zijn beslissing”;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord dupliceert dat “verweerder inderdaad gelijk heeft wanneer hij stelt dat de beslissende overheid zich alleen maar diende te richten naar het advies van de door de Wet aangeduide instantie en dat dit aspect duidelijk werd opgenomen in de thans bestreden beslissing” en dat “aldus kan gesteld worden dat verweerder heeft voldaan aan haar formele motiveringsplicht”; dat vervolgens verzoeker de formele motiveringsplicht toch geschonden blijft noemen omdat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk aangeeft om welke redenen de gouverneur “van zijn vroegere in gelijkaardige omstandigheden gevolgde beleidslijn is afgeweken”; dat in dit verband wordt toegelicht dat het negatieve advies van de korpschef op “identiek dezelfde elementen” steunt als diens negatieve beslissing van 10 december 1993 over verzoekers aanvragen van 10 augustus 1992 en 28 september 1992 tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen, dat verzoeker tegen die beslissing beroep heeft ingesteld bij de gouverneur, dat de gouverneur het beroep gegrond heeft verklaard en de betrokken vergunningen heeft verleend, dat de gouverneur ook de negatieve beslissing van de korpschef over verzoekers aanvraag van 4 mei 1994 van een vergunning tot het voorhanden van een verweervuurwapen heeft hervormd, dat er te dezen dus sprake is van een “verandering van houding” bij de gouverneur, welke verandering formeel gemotiveerd moest worden;

Overwegende dat, gelet op de memorie van wederantwoord, verzoeker de in het middel aangevoerde formele motiveringsplicht nog alleen geschonden acht doordat de gouverneur in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk vermeldt waarom hij te dezen het negatief advies van de korpschef van de politie van Evergem volgt, terwijl hij onder meer diens beslissing van 10 december 1993, die op dezelfde elementen steunt, dan weer hervormt;

Overwegende dat de besluiten waaraan verzoeker de gewijzigde houding van de gouverneur afmeet, besluiten betreffen waarbij de gouverneur hem, op beroep tegen de weigering van de korpschef van de politie van Evergem, met toepassing van artikel 6, § 1, tweede lid, van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie alsnog de vergunning tot het voorhanden hebben van verweervuurwapens verleent; dat de bestreden beslissing evenwel geen vergunning tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen betreft, maar een vergunning tot het voorhanden hebben van een oorlogsvuurwapen; dat ter zake andere regels gelden en de vergunning, gelet op het artikel 11, § 1, van de voormelde wet van 3 januari 1933, door de gouverneur van de provincie wordt verleend “na gelijkloidend advies van de korpschef van de gemeentepolitie of, wanneer er geen is, van de commandant van de rijkswachtbrigade van de woonplaats van de verzoeker”;

Overwegende dat de door verzoeker bekritiseerde “verandering van houding” aldus toe te schrijven blijkt aan genoemd artikel 11, § 1; dat de bestreden beslissing van die reden uitdrukkelijk gewag maakt; dat het enig middel, zoals nader gepreciseerd in de memorie van wederantwoord, derhalve ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vier juli 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.